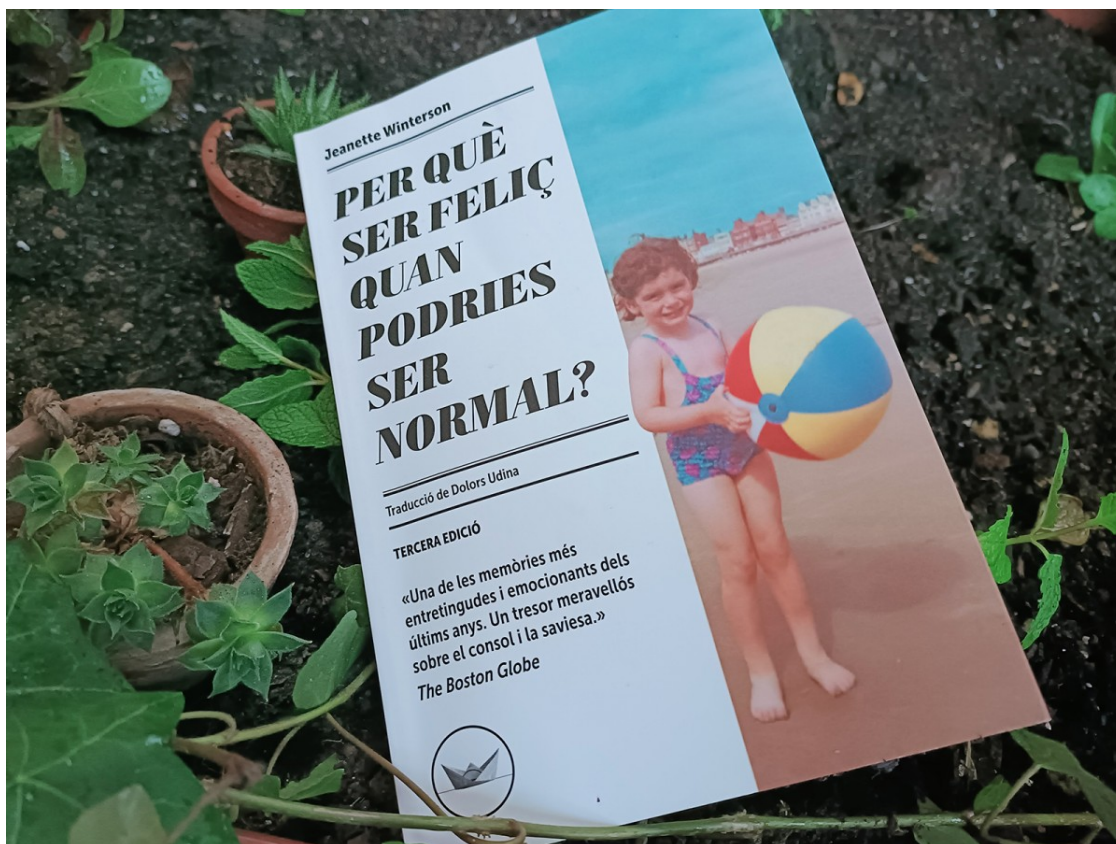

El Diacrític | | Actualitzat el 06/03/2022 a les 08:00

?Per què ser feliç quan podries ser normal?

«Tornar a llegir, rellegir, de la mateixa manera com qui torna al teatre, és tornar-me a la vida» | «Potser sí que estimar-se a una mateixa implica treure una vegada i una altra allò que ens incomoda»

Periscopi ha publicat l'edició en català de 'Per què ser feliç quan podries ser normal?' | Carme Cara

La pregunta del llibre que he començat a llegir avui és un bon esquer que convida a respondre molts perquè. Molts dubtes soterrats per un dia a dia que hem de viure precipitadament per imposició dels cànons d'un capitalisme ferotge que ens engoleix i n'aparta el pensament. El llibre *Per què ser feliç quan podries ser normal?* és la resposta que va rebre una noia adolescent, Jeanette Winterson (Manchester, 1959), quan va confessar a la seva mare adoptiva que s'havia enamorat d'una altra noia. I com s'explica a la contraportada, la frase d'aquella mare autoritària i cruel dona títol a aquest llibre de memòries, autobiografia i oda al poder guaridor de la literatura que és, sobretot, la història d'un esperit lliure que es va refugiar en els llibres i en la recerca de l'afecte per sobreviure en un món que no acceptava la seva manera de viure. Llegim l'arrencada, en la traducció de Dolors Udina que publica Edicions del Periscopi, d'aquest volum on Jeanette Winterson exposa les seves vivències i reivindica l'amor com la millor llar on viure.

El meu ritual a l'hora de llegir un nou llibre és obrir-lo i olorar-ne la tinta, respirar-lo. Llegir-ne algunes paraules a l'atzar abans de capbussar-m'hi. Tot i que he deixat una mica de banda la

lectura per una d'aquelles crisis vitals que et roben la concentració, és una de les meves passions. Llegir i escriure. De tant en tant m'arriba informació de tots tipus de cursos d'escriptura, de narrativa, de poesia, de conte, de relats curts i també d'escriptura terapèutica. M'encurioseix aquest darrer. Hauré de trobar el moment per seguir-lo. Això sí, presencialment, ara que la pandèmia permet més activitats que no siguin *on line* és un al·licient retrobar docents i companys.

Tornar a llegir, rellegir, escriure i reescriure de la mateixa manera com qui torna al teatre, és tornar-me a la vida. És un espai d'immersió, d'evasió i de coneixement. En definitiva, és un espai de connexió, per creure en nosaltres, en la vida i en la llum. I allò que deia l'oracle de Delfos continua sent un dels millors consells per viure en pau «coneix-te a tu mateix». La lectura ens hi ajuda, n'és un acompanyament al que no hi renuncio. I en aquest moment afegiria el que em va aconsellar fa anys la Judit, una bona professional de la salut, després de patir una depressió, «primer de tot, estima't a tu mateixa». Potser sí que estimar-se a una mateixa implica treure una vegada i una altra allò que ens incomoda, omplir l'absència que ens fa mal, i no permet que siguem felices. Llegir i escriure són per mi gairebé tan necessaris com les relacions personals.

No m'he llegit encara el llibre, i tan sols he reproduït la breu ressenya de la contraportada però la pregunta que li etziba la mare adoptiva a la seva filla adolescent quan li confessa que s'ha enamorat d'una altra noia, ja m'ha atrapat. I ara, sense son encara, connectaré amb un món que aviat no em serà estrany.

Com la mateixa Jeanette Winterson, l'autora de *Per què no ser felices quan podem ser normals?*, «crec en la ficció i en el poder de les històries perquè ens permet parlar noves llengües. No se'ns silencia. Tots nosaltres, quan patim un trauma greu, vacil·lem, tartamudgem; el nostre discurs té pauses llargues. Queda encallat. Recuperem la llengua a través de la llengua dels altres. Podem recórrer al poema. Podem obrir el llibre. Algú ha estat allà en nom nostre i n'ha explorat les paraules.»